

Sygn. akt III UK 213/16

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania K. C.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 2 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w
(...)
z dnia 11 maja 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 maja 2016 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (organ rentowy) wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w R. z 7 października 2015 r., VI U (...), zmieniającego decyzję organu rentowego z 3 października 2014 r. i przyznającego K. C. (wnioskodawczyni) prawo do emerytury w obniżonym wieku.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł organ rentowy, zaskarżając go w całości.

Skarga kasacyjna została oparta na przesłankach z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4, przy czym oczywistej zasadności skargi kasacyjnej organ rentowy dopatruje się w występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i konieczności dokonania wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów. Sformułowane przez organ rentowy zagadnienie prawne dotyczy kwestii uznania pracy w gospodarstwie rolnym, czyli wypełnienia warunków koniecznych do uznania kogoś za domownika rolnika, także wobec osób, które jako uczniowie świadczyły pomoc dziadkom, z którymi stale nie zamieszkiwały, jedynie w relatywnie krótkim okresie wakacyjnym. Organ rentowy domagał się również dokonania wykładni art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm., dalej jako ustawa emerytalna) oraz art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1403 ze zm. dalej jako ustawa o ubezpieczeniu rolników).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850). Sformułowane zagadnienie powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850).

Sformułowane przez organ rentowy zagadnienie prawne nie spełnia powyższych wymagań już chociażby dlatego, że nie powiązano go z treścią żadnego przepisu. Co więcej zostało ono skonstruowane w sposób wysoce nieprecyzyjny, a organ rentowy nie wykazał w lakonicznym uzasadnieniu, iż istnieje

potrzeba merytorycznego rozpoznania tak przedstawionego problemu przez Sąd Najwyższy.

Odnosząc się następnie do przedsądu jaką jest potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych, Sąd Najwyższy przypomina, że obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, że: 1) określony przepis prawa budzi poważne wątpliwość, a także sprecyzowanie na czym te wątpliwości polegają, 2) nie doczekał się wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151, z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4, poz. 43 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego nie jest jednak rozstrzygnięcie konkretnego sporu, a sam przepis, dlatego też pojawiające się wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle istotne, aby ich wyjaśnienie nie sprowadzało się jedynie do prostej wykładni przepisów.

Podniesiona przez skarżącego w skardze kasacyjnej potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych nie spełnia ww. kryteriów. Organ rentowy nie wskazuje jakie wątpliwości pojawiają się na kanwie stosowania przepisów, których wykładni się domaga. Nie precyzuje również czy Sąd Najwyższy ma analizować powyższe przepisy w związku czy też oddzielnie, a uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w zakresie analizowanej przesłanki nie rozwiewa powyższych wątpliwości. Nie jest natomiast rolą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu poszukiwanie intencji skarżącego w innych elementach konstrukcyjnych skargi kasacyjnej, ani tym bardziej jej uzupełnianie.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.